

מת (תל אביב) 35657-06-25 - מדינת ישראל נ' טלקום צגאי

מ"ת (תל-אביב-יפו) 35657-06-25 - מדינת ישראל נ' טלקום צגאי מחוזי תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 35657-06-25

מדינת ישראל

נגד

טלקום צגאי

ע"י ב"כ עו"ד עינת ברנע ועו"ד נעם ברקוביץ

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו -יפו

[19.08.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301ג לחוק העונשין.

התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ושוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום, ביום 27.5.25 עובר לשעה 05:07, המתין מר ע"פ, בן 71 (להלן: "הקשיש" או "המנוח")

בתחנת אוטובוס, ברחוב האצ"ל סמוך לבנין מס' 46. אותה שעה הלך ברחוב המשיב וחלף סמוך לתחנה. כאשר

המשיב הבחין בקשיש, כך לפי כתב האישום, התעורר חשדו כי הקשיש צילם אותו במכשיר הטלפון. בתגובה לכך,

המשיב פנה לכיוון התחנה, לחץ את ידו של הקשיש והתיישב לצדו. בהמשך, הוא שוחח עם הקשיש משך שתי דקות.

במהלך שיחתם, הקשיש הציג את צג הטלפון שלו למשיב, והמשיב אחז בטלפון וניסה למשוך אותו בכוח מידו של

הקשיש. נטען בכתב האישום, שבשלב זה, התרומם המשיב, נעמד מול הקשיש, אחז בו בידו האחת ובידו השנייה הכה

אותו בעוצמה במכת אגרוף, כדי לגנוב לו את הטלפון. כתוצאה מהמכה נגרם לקשיש שבר באף. כתב האישום מייחס

למשיב שעשה את המתואר לעיל, הגם שראה שמדובר בקשיש ובכך נטל סיכון בלתי סביר לגרימת מותו. מיד לאחר

מכן, המשיב נטל את מכשיר הטלפון מידיו של הקשיש, הניף את אגרופו כלפי הקשיש באיום, והחל להתרחק

מהמקום.

3. בכתב האישום צוין, כי סמוך לשעה 05:20, הגיע הקשיש לדירתו, החליף את בגדיו המגואלים בדם וכעבור מספר

דקות, בעודו יושב על מיטתו, נאנח הקשיש מכאב והתמוטט. בהגיע מגן דוד אדום למקום, בוצעו ניסיונות החייאה

שלאחריהם נקבע מותו.

עיקר טיעוני המדינה

4. הבריח התיכון עליו מושתתת בקשת המעצר הוא תיעודי מצלמות אבטחה מתחנת האוטובוס והרחובות הסמוכים

לה. לכך מצטרפות הודעות שנמסרו על-ידי מי שפגשו בקשיש סמוך לאירוע וכן הודעת בעל מכולת, אשר המשיב מסר

לו את מכשיר הטלפון הנייד של הקשיש.

5. המדינה טוענת כי מתקיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין מעשיו של המשיב למותו של הקשש. ראשית, האירוע התרחש בשעה 05:09; סמוך לשעה 05:20 חזר הקשש לדירתו, ודקות ספורות לאחר מכן "נפל ולא הגיב", כך על פי העדויות. המדובר אפוא בסמיכות זמנים בולטת. שנית, נטען כי מצפייה במצלמות האבטחה לא היה גורם חיצוני נוסף שיכול היה לגרום למותו של הקשש זולת תקיפת המשיב. שלישית, המדינה מציינת כי לפני האירוע, תפקודו של הקשש היה תקין, כך לפי עדויות שותפיו לדירה, וכך לפי העולה מצפייה במצלמות האבטחה לפני התקיפה ולאחריה. המדינה מטעימה כי בהתאם להלכה הפסוקה אין צורך לצפות את הליך התרחשות המוות על כל דקדוקיו. עוד נטען, כי הפסיקה הכירה בכך שניתן לקבוע קשר סיבתי גם בהיעדר נתיחה שלאחר המוות, וזאת באמצעות ראיות אחרות, ובהן מצבו של המנוח עובר לאירוע התקיפה. לדידה של המדינה, מסכת ראיינות זו מגבשת ראיות לכאורה למיחוס למשיב.

עיקר טיעוני המשיב

6. אשר לעבירת ההמתה, טוענת ההגנה כי לא זו בלבד שאין חוות דעת מטעם המכון לרפואה משפטית, אלא שבאורח חריג בתיק החקירה אין ולו גם חוות דעת ראשונית בנוגע לסיבת מותו של הקשש. מכאן שאין בידי התביעה הוכחה ולו לכאורה, לקיומו של קשר סיבתי עובדתי בין האירוע בתחנת האוטובוס לבין מותו של הקשש. עוד נטען, כי הפסיקה, שאליה הפנתה המדינה, מלמדת כי נדרשת תשתית ראיינות מוצקה הרבה יותר מזו הקיימת בעניינו של המשיב על מנת להוכיח קיומו של קשר סיבתי עובדתי לעבירת ההמתה המיוחסת למשיב.

7. כן נטען, כי אף לגבי רכיב הקשר הסיבתי המשפטי אין בידי המדינה תשתית לכאורית. כך, הופניתי לרשומות הרפואיות מקופת החולים לעניין תחלואיו של הקשש ולמצוין במכתב המכון לרפואה משפטית, שלפיו לצד החבלה נמצאו סימנים למחלת לב כרונית. הוטעם, כי המשיב העריך שהמנוח הוא כבן 50, וכי מובן שלא ידע על בעיותיו הרפואיות. בנסיבות אלה, כך נטען, האדם הסביר לא יכול היה לצפות את התרחשות התוצאה הטראגית.

8. עוד נטען כי תיאורי המדינה את הסרטונים אינם עולים בקנה אחד עם התייעוד החזותי, שכן לא ניתן לקבוע, על יסוד הסרטונים, שהוטחה בקשש מכת אגרופ. אשר לטענת המדינה, כי מרגע התרחשות האירוע, ועד להגשת הקשש לדירתו, לא התרחשה שום פגיעה בו על ידי גורם אחר, נטען כי אין להסתמך על המצלמות, שכן הן אינן מתעדות את דרכו המלאה של המנוח חזרה לביתו.

בחינת הדברים

עבירת שוד בנסיבות מחמירות

9. עם תחילת שמיעת הטיעונים הסתבר, שאין מחלוקת בין הצדדים כי לצורך שלב דיוני זה קיימות ראיות לכאורה לעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין. כן מוסכם עליהם, שאין המדובר בנסיבות קלאסיות של עבירה מסוג זה, בשני היבטים: ראשית, נטילת הטלפון הנייד מידי המנוח לא הייתה לשם בצע כסף. שנית, סמוך לאחר מכן הונח הטלפון הנייד במכולת סמוכה. הדבר מוצא ביטוי מפורט בעמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 7.8.25, שורות 9-24.

לפיכך נותרה להכרעתי שאלת קיומן של ראיות לכאורה לעבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301ג לחוק העונשין.

עבירת המתה בקלות דעת

10. נקודת המוצא היא הכאת המנוח בידי המשיב בשעה 5:09. אין חולק כי בוצע מעשה תקיפה לכיוון פניו של המנוח. האירוע תועד, בעיקרו, במצלמות העירייה והסרטון הוקרן באולם. מוסכם על הצדדים, כי בשלב הקריטי של האירוע "ניתן לראות שבאמצעות המרפק ביד ימין ריתק המשיב את המנוח ולאחר מכן היכה בו ביד שמאל". המדינה סבורה, כי המדובר באגרופ לפניו של המנוח; ואילו ההגנה מזהה בסרטון "אחיזה או תפיסה ביד שמאל" (ע' 8 לפרוטוקול). צפיתי בסרטון ושבתי וצפיתי בומספר פעמים. הצפייה בסרטון, כעומדת בפני עצמה, אינה מוליכה למסקנה חד-משמעית. מחד גיסא, איני מזהה תפיסה בלבד; מאידך גיסא, את המכה גופה לא עלה בידי לראות. עם זאת אומר, כי הנראה בסרטון מצטרף למפורט במכתבו של ד"ר קוטיק, ומכאן קיומן של ראיות לכאורה להנחתת המכה. אבאר: בסרטון נראית היטב תנועת יד שמאל שקדמה למכה. לכך מצטרף האמור במכתבו של ד"ר קוטיק מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, שלפיו "הפצע שפשוף/שפך דם באף ושבר בעצם האף שנמצאו בבדיקתנו נגרם מחבלת ראש/פנים לפני המוות".
11. טענתה המרכזית של ההגנה היא, שבנתיחה שלאחר המוות, נמצאו בנוסף לחבלת ראש/פנים לפני המוות, ... סימנים למחלת לב כרונית". ההגנה מוסיפה, כי על-פי הרשומות הרפואיות המנוח סבל תקופה ארוכה מיתר לחץ דם, שלא זכה לאיזון ולטיפול רציף. יתר על כן, הופניתי לכך, שעל-פי מכתבו של ד"ר קוטיק "לצורך קביעת הקשר הפתופיזיולוגי בין הממצאים למוות, קיים הצורך לבצע בדיקה מיקרוסקופית של המוח והלב. הקשר בין חבלת ראש/פנים כמו גם מחלת לב כרונית למוות בשלב זה הינו נסיבתי ולצורך בירור מעמיק יותר שכולל קביעת סיבת המוות קיים הצורך בהשלמת בדיקות נוספות: בדיקה מיקרוסקופית, בדיקה טוקסיקולוגית ועיון ברשומה הרפואית". מכאן לומדת ההגנה, שבשלב זה, לא זו בלבד שאין ולו גם חוות דעת ראשונית בנוגע לנסיבות מותו של המנוח, אלא "העדר מוחלט של כל ראיה" הקושרת בין התקיפה למות המנוח.
12. בחינת הדברים מעלה, שפרק הזמן שחלף מרגע התקיפה (5:09) ועד לפתיחת האירוע במגן דוד אדום (5:41) הוא קצר ביותר. לדאבון הלב, לאחר הגעת חובשי מגן דוד אדום למקום נקבע מותו של המנוח. עובר לאירוע התקיפה המתין המנוח בשגרת יומו בתחנת האוטובוס. המפנה הדרמטי הוא אירוע התקיפה. בנסיבות אלה, לצורך שלב דיוני זה, אין ניתן לומר, שבידי המדינה לא עלה לענות על משוכת "הראיות לכאורה" בהיבט הקשר הסיבתי העובדתי. היעדר חוות דעת פתולוגית משליך על עוצמת הראיות לכאורה. אולם, נוכח המשקל המצטבר של התנהגות המנוח עובר לאירוע; האירוע האלים שחווה; וסמיכות הזמן למוות יש בידי המדינה ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת (השוו: ע"פ 4230/99 אבו ג'נאם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 34, 42). ודוק: כפי שיפורט להלן לא נעלם מעיניי הטיעון בדבר מצבו הרפואי של המנוח. ברם, דין הוא, כי אמת הבחינה לקיומו של הקשר הסיבתי העובדתי נעוצה בעיקרה ב"מבחן האלמלא". פעם אחר פעם נקבע, "כי הקשר הסיבתי העובדתי אינו ממוקד בסיבה היחידה או התכופה לתוצאה, ודי בכך שהתנהגותו של המבצע היא אחד הגורמים לה - ובלבד שיש בה משום גורם הכרחי" (ע"פ 1739/24 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 5 (8.5.2025)).

13. זה המקום להידרש לנפקות מכתבו של ד"ר קוטיק בדבר סימנים למחלת לב כרונית, כאשר ההגנה מטעימה, שהמשיב לא היה מודע לכך, וכי העריך את גילו של המנוח בכ-50 בלבד. קו טיעון זה אינו נהיר לי. המשיב הוא אדם צעיר, בן 34. במקבץ התמונות שהציגה ההגנה מצויה גם תמונת פניו של המנוח. אף אם המשיב לא ידע כי המנוח מבוגר ממנו בלמעלה מ-35 שנים, לא יכול היה המשיב שלא להיווכח ממראה עיניו, כי המנוח מבוגר ממנו בשנים רבות. מהצפייה בסרטון ניתן להתרשם מפערי הכוחות הבולטים, לכאורה, בין המנוח היושב על הספסל למשיב התוקף אותו. על-פי הראיות לכאורה נגרמה למנוח חבלת ראש/פנים, כאשר המדובר בשבר באף. כבר נאמר כי "... חזקה על אדם המפעיל אלימות קשה על אזור רגיש בגופו של אדם אחר, שהוא מודע לסכנה הנשקפת לחיי קורבן האלימות.... סכנה זאת אינה צריכה להיות ודאית או קרובה לוודאית, ודי בכך שהיא אחת האפשרויות הצפויות כתוצאה של האלימות" (ע"פ 1196/99 ממדוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 712, 700 (להלן: עניין ממדוב)). דברים דומים אמורים לגבי קיומן של ראיות לכאורה להוכחת היסוד הנפשי הנדרש, כאשר מתקיימת המודעות הנדרשת לטיב המעשה, לנסיבות העבירה ולאפשרות הגרימה לתוצאת מוות (המישור ההכרחי); וכאשר המדובר בהכאה לראשו/פניו של אדם מבוגר, תוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאת המוות (המישור החפצי) (והשוו: ע"פ 6637/22 בגיו נ' מדינת ישראל, פס' 39 (8.1.2024)).
14. מכאן שטענת ההגנה נדחית אף לעניין הקשר הסיבתי משפטי. תקיפת אדם מבוגר במהלומה לפניו/לראשו, נושאת בקרבה, את האפשרות, כי כתוצאה מכך עלול להיגרם מותו, כנזכר בעניין ממדוב, לעיל. בענייננו, יש אפוא בידי התביעה לענות על הרף הראייתי הנדרש בשלב זה, לעניין מבחן "הציפיות הסבירה". זאת, לפי שהמשיב יכול היה לצפות באורח סביר את התוצאה (מבחן אובייקטיבי) והיה צריך לצפות אותה (מבחן נורמטיבי) (ראו: ע"פ 3680/17 נדב נ' מדינת ישראל, פס' 20 (7.6.2018); והשוו: לע"פ 9723/03 מדינת ישראל נ' בלזר פד נט(2), 408, 425), הגם ששם דובר באלימות קשה וחמורה יותר באורח משמעותי.
15. כללו של דבר, קיימות בידי המדינה ראיות לכאורה לעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, כנזכר בסעיף 9 לעיל, לעניין מכלול הנסיבות; וראיות לכאורה בעוצמה פחותה לעבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301 לחוק העונשין. זאת, נוכח סימני השאלה הקיימים בשלב זה, בדגש על העדר חוות דעת פתולוגית.
16. המשך ההליך יתקיים בפני שופט תורן ביום 24.8.24, שעה 11:30. המשיב יובא לדין פיזית באמצעות שב"ס, ככל שלא יתבקש אחרת על-ידי ההגנה. ניתנה היום, כ"ה אב תשפ"ה, 19 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.
- שי יניב, שופט, סגן הנשיא